

MOSOLYGÓK LAPJA

2022. január

A Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület közéleti, kulturális lapja

Múlt, jelen s jövő

(a Magyar Kultúra Napjára)

1823. januárjában már ott gőgicsélt a bölcsőben bizonyos Petrovics Sándor, és néhány napja már Madáchék kis Imre fia is meglátta a napvilágot.

Kölcsey Ferenc, akkor, 1823-ban, egész pontosan január 22-én letisztázta fiatal élete depressziós telének irodalmi termését, amit egy szebb tavasz után sóhajtozva postázott el. Elmúlt keserves öt éve, amikor összesen csak 12, ám nagyszerű verset írt. Meg sem fordulhatott a fejében, hogy köztük van a nagy jutalom, a kárpótlás, a jövő magyarországi Himnusza.

A reformkor már a küszöbön, maga is fellelkesült, politizált, hiszen csekei magányában is ez fáj a legjobban: a magánélet kudarca mellett, a közélet halála.

Azt azonban már nem érte meg, amikor harcos, buzgó honfitársai kiválasztották ama költeményét, amelyet legsötétebb magányában vetett papírra - a magyar nép nemzeti imáját.

„A nemzet dicső dalának, a nemzeti himnusznak, panaszból és siránkozásból állani nem szabad.”

Néhány évtized elteltével Eötvös Károly a „Vajda” a jeles politikus és ügyvéd, hétköznapi az Abbázia kávéház törzsasztallal bíró megmondó embere parentálta el Kölcsey himnuszt az előbb idézett mondattal. Bár a Rákóczi induló és a Bánk bán ária (Hazám, hazám) mellett harmadikként a Himnuszt tartották, és játszották nemzeti zeneként.

Meg kell jegyezni azt is, hogy Kölcsey versének megzenésítése (Erkel Ferenc műve) sem kevésbé kalandos történet...

A Magyar Kultúra Napja. Milyen szép gondolat! Szinte a rendszerváltás előtti utolsó pillanatban 1989-ben a Hazafias Népfrent szentesítette megünneplését minden év január 22-én.

A kultúra pozitív tartalmú szó. Miért is? Azt jelenti, hogy művelni - és úgy kell érteni, hogy minden, amit az ember művel. Ünnepejük tehát, a csupa szépet és jót, amit az ember létrehozott...

Persze tudjuk, hogy van magas kultúra, meg a hétköznapi kultúrája. Akármelyikről beszélünk csak az értéket

ünnepejük. Mintha a kultúrának nem lenne része a selejtes, a bűnös, a beteg, a szégyellni való.

A kultúra a folytonosság, a folyamat, a hagyomány, az emlék, az érték - a múlt, jelen, s jövő...

„Múlt és jövő nagy tenger egy kebelnek, Megférhetetlen oly kicsin tanyán.”

Yörösmarty Mihály a másik himnuszköltőnk fogalmaz így.

Ünnepehet-e múltat és jövőt az a jelen, amelynek oly kicsiny tanya a keble, hogy nem fér rá a jövő...? Hiszen nem fér rá a jelen sem!

Ez a mi jelenünk, ahol a múltnak csak bizonyos szelete dicső, de az el is foglal minden helyet! A mi jelenünk, amely olyan kulturális vezetőket talál, akik lenéznek kortársaik alkotásait. A jelen, ahol a kultúra hatalmasságának "fel-fordul a gyomra" nemzedékének színházától...

A múltat ünnepegni szép dolog, ha az embernek a jelent és a jövőt illetően rendben van a szénája... Kellemes az ősökre emlékezni, ha az ember egynek tudja magát velük, és tudja magáról, hogy mindenkor az ő szellemükben cselekedett.

Hankiss Elemér kezdeményezése volt, hogy találjuk ki Magyarországot.

Kapott is érte hideget-meleget: Magyarországot nem kell kitalálni, ki van az találva, mit kellene még azon kitalálni?

Hankiss nem a meglévő országot akarta kitalálni, hanem helyette egy másikat. Olyan országot, ahol boldog, aki benne él, olyat, ahol minden ember érdekeit igyekeznek figyelembe venni, ahol az értékek rangsorát társadalmi egyetértés jelöli ki.

Ahol az ember tisztában van jogaival, mert vannak jogai, - és kötelességeivel, merthogy kötelességei is vannak.

Barátságos és békés nemzetet, mely annyira erős, hogy nem fél integrálni és integrálódni, mely nem a múltjából akar megélni, hanem a jövőjét építi.

Ne féljünk! A magyar kultúra él és élni fog, mert semmi nem akkor és úgy történik, ahogy ünnepi napokon erről beszélünk..

Karakó Judit

„Egy reményünk maradt, hogy a szakadék felé vágató lónak több esze van, mint annak aki sarkantyúzza.”

In memoriam Dolgos János

(1944-2012)

Közel 10 évvel ezelőtt temettük Dolgos Jánost, aki Kerekiben született, balatonföldvári lakosként élte idejének nagy részét, amit a sors a végtelen időből neki engedélyezett, és szántódként halt meg.

Az Ő életútja Adyval szólva így vezetett az Értől az Óceánig. Munkássága megkoronázásaként választották a szomszédos Önkormányzat első emberének, ahol a település a mai napig őrzi keze nyomát.

Megválasztásakor szántódi lakos is lett, ahogy fogalmazott ezzel is meg akarta szolgálni a helyiek bizalmát.

Halálakor a Szántódi Hírlevélben ezt olvashattuk a nekrológjában:

„ A községért való tenni akarás mindennél előrébb való volt számára, ami az egészsége rovására is ment, ugyanakkor ez élte.”

Az agrármérnök végzettségű embert, a GAMESZ vezetőt, a nyugdíjas, de aktív polgármestert mindenki szerette, tisztelte. Nem csak a lakóhelyén, hanem a kistérségben is.

Kemény akaratú ember volt, aki mindent alárendelt a fejlesztéseknek. Közben azonban törődött az emberek problémáival, segítette az egyéneket, a közösségi szerveződéseket.

Fájdalmasan korán érte a halál, pedig még számtalan tervet fontolgatott, még élni akart, alkotni szeretett volna. Családja körében lenni.

Balatonföldváron nem csak intézményvezetőként, hanem tanácsstagnként, önkormányzati képviselőként is részt vállalt a község, később a nagyközség, még később a város fejlődésében. A helyiek a mai napig emlegetik azt az időszakot, amikor a Gamesz vezetőjeként a saját és kollégái

munkájának köszönhetően azt lehetett érezni, hogy van/volt gazdája a településnek.

Élete alkonyán már nehezebbre esett a mozgás, de nem panaszkodott, egészségügyi problémái ellenére aktívan vezette a testületi üléseket. Órákig állta a sarat, pedig erős fájdalmai voltak.

Külsejét megtörte a betegség, de belülről élt benne a tenni akarás.

Aggódott a jövőért, de nem akart pihenni, még az utolsó héten is sok ügyet intézett. Aztán békésen elaludt, befejezte földi pályafutását.

Mi szerencsés túlélők tisztelettel emlékezünk munkásságára, és köszönjük, amit városunkért tett.

Sz.J.

AZ ÚJÉVI FOGADALOM

Újabban már nem teszek újévi fogadalmat. Nincs értelme. Régebben, titokban tettem, néha betartottam, néha nem. Most már úgy vagyok vele, hogy nem akarok csalódást okozni magamnak. Legalább ezzel ne! Gyengeségnek tűnne, és a büszkeségemet is sértené. Meg persze, már korom okán sem vagyok abban a helyzetben, hogy lényegesen változtassak életvitelemem, elveimem, és jól megszokott, vagy a körülmények által rám kényszerített szokásaimon.

Rájöttem, hogy elsősorban már nem én irányítom az életet, hanem az események irányítanak engem. Mint ahogy a pandémia is eddig soha nem látott korlátok közé szorított, ahol kicsi a mozgástér.

Olvasom egy klinikai pszichológiai szaklap tanulmányában, hogy a fogadalmat tevők mindössze 46%-a sikeres. Igaz, hogy a tanulmány írója azt is hozzáteszi, hogy azok közül, akik nem tettek semmilyen vállalást, mindössze 4%-uk érte el célkitűzését. Célnak tehát lennie kell, hiszen az motiválja mindennapi életünket. Egy számomra nagyon fontos személy egyszer elárulta nekem mi a boldog élet titka. *A jó várása teszi boldoggá az embert* – mondta. Mindenki saját maga felel a boldogságáért, ugyanis az nem jön magától, naponta tenni kell érte.

Visszatérve a fogadalomra, persze megígérhetném, hogy leszokom a dohányzásról (ezt

már 50 évvel ezelőtt megtettem), kevesebbet eszem (ez már régen így van), célirányosabban költök, szelektíven gyűjtöm a szemetet (évek óta így teszek), rendszeresen sportolok, toleránsabb leszek embertársaimmal (ezzel szerintem eddig sem volt gond), vagy többet utazok. Igen! Utóbbi nagyon jó lenne!

Újra felkeresni régen látott, kedves helyeket. Végigsétálni London Portobello utcájának ócskapiacán, kinézni a csodálatos tóra és parkra a dániai Hillerød városka Frederiksborg kastélyának ablakán, bámulni Helsingørben, a Kronborg vára mellvédjéről, a svéd partok felé haladó komp hullámain lovagló, óriási méretű sirályokat, lenézni a csehországi Český Krumlov várából az alatta rohanó Moldva folyóra, vagy felkeresni az ausztriai Bad Ischl-t, újra megcsodálni a Wolfgang-tó partján fekvő, St. Wolfgang település templomának varázslatos táblaképeit, vagy gyönyörködni a tóra árnyat vető Hallstadt festői házaiban és panorámájában.

Közben rájövök, hogy már ez a fogadalom sem lenne teljesíthető. Így legfeljebb az lehet az ígéret, hogy emlékeimben, no meg számítógémem merevlemezén féltve őrzöm ezeknek a helyszíneknek a képeit és a hozzájuk fűződő emlékeket. Ezt – szerencsére – újévi fogadalom nélkül is megtehetem.

M. I.

Az ausztriai Hallstadt (a szerző felvétele)

2022 a bizalom és a remény éve

Világjelenség a bizalomvesztés. Fokozatai vannak. A legáltalánosabb a kormányokba, a pártokba vetett bizalom kopása. Ennek kisugárzása az emberek egymásba vetett bizalmának oldódása a bizalmatlanság végtelejében. Itt sem áll le az erózió, lejut a legveszélyesebb szférába, kikezdi az önbizalmat, ami már a személyiséget, azaz minket személyenként roncsol.

Persze, hogy ide jutottunk, annak oka van. Paternalista politikát gyakorló kormányaink és közintézményeink az okok. Elhitették velünk, a rájuk szavazáson kívül semmi dolgunk a világgal, amúgy is felkészületlenek, képzetlenek és tehetségtelenek vagyunk. Emlékezetem szerint Kádár kezdte. A demokrácia jó dolog, mondotta volt -lásd a népi demokráciát- de a magyar nép még éretlen rá. 1990 változást hozott, de csak rövid ideig. Már 1994 nyarán elkezdődött a népjogok kurtítása az önkormányzati jogosítványok szűkítésével, de a korona a folyamatra a mögöttes tíz évben került fel. Minden népi kezdeményezés a gyakorlatban jog által megnehezített, valójában tiltott. Népszavazást sikerrel csak a kormány indíthat. A XXI. század a magyarságnak a jogok kiteljesedése helyett jogfosztást és jogvesztést hozott. A hatalom terjeszkedik. Fentről egyre alább. Az önkormányzati jogok csorbítása a szűkebb létéről való állampolgári kirekesztést jelenti. A „pedofil törvény” a család képességeit, értékrendjét és alkalmasságát kérdőjelezi meg. A magyar polgár lelkét a kiszolgáltatottság érzése uralja. Társadalmi méreteket ölt a „tanult tehetetlenség” állapota (Martin Seligman). A tanult tehetetlenség az az állapot, amikor életérzéssé válik, hogy semmilyen befolyásom nincs az életem és dolgaim alakulásának befolyásolására. Idealisztikus állapot ez a hatalom számára, de tragikus az egyén életére.

A jelen állapot szomorú, de nem kilátástalan, és nem

remény nélküli. A tömeg, a társadalom többsége elégedetlen és változást akar. A közös akarat hangja még kakofonikus, rendezetlen és össze-vissza. Kormányt, rendszert, intézményeket akarunk váltani, pedig nem csak velük van a baj. Velünk választókkal is baj van, hiszen a leváltandókat is mi választottuk.

Ha változást akarunk, azt magunkon kell kezdeni. Ahogy a saját vagy családunk életét irányítjuk, úgy kell tudnunk beleszólni nemzetünk és államunk életének irányításába. Nem adományokért kell esedeznünk, hanem a minket megillető jogokat követelnünk. Nem felkínált programokhoz kell igazodnunk, hanem meg kell alkotnunk a magunk programját, és azt választani az ajánlatok közül, ami ehhez a legjobban illeszkedik. Ilyesmire csak az képes, aki ismeri önmagát, bízik a képességeiben, és becsüli földi létezését, azaz magamagát. **Mert a remény Belőletek indul és csak Belőletek, a Ti lelketekből táplálkozik.**

Hinni kell! Nem Istenben, mert Isten a belé vetett hittől függetlenül létezik. Istenben, akinek ez fontos, nem hinni, hanem bízni kell. **Hinnünk önmagunkban kell. Mégpedig abban, hogy sokkal többre vagyunk képesek, mint amit a józan eszünkkel feltételezünk önmagunkról.** Gyakran mondják, gyakran halljuk, kevés vagyok én ehhez, vagy akár ahhoz, úgy sem sikerülhet, el se kezdem, bele se fogok. Úgy sincs realitása. Pedig lehet, hogy elsőre nem sikerül, de másodjára, vagy sokadjára sikerülhet. A sikeres magasugró se 220 cm-en kezd. Ha hisz magában, edz, gyakorol, sikerülhet. Nem ingyen kapja a sikert. Ha elkezdünk valamit és nem sikerül, az hiba. Ki lehet javítani. Ha restségből, félelemből el sem kezdjük, az nem hiba, az bűn. Nem javítható.

Befejezésül egy nem szó szerint idézett mondás Platontól: *"Azoknak a tehetséges, okos embereknek, akik lustaságból, restségből vagy érdektelenségből nem vesznek részt a közéletben, az lesz a jutalmuk, hogy ostobák fogják kormányozni őket."*

H.K.

Albert Schweitzer:

A fiatalság mércéje

A fiatalság mércéje nem az életkor, hanem a szellem és a lélek állapota. Csak az öregszik meg, aki lemond eszményeiről. Az évek múlásával ráncosá lesz az arcod, de ha kialszik benned a lelkesedés, akkor a lelked ráncosodik meg. Az ember - akár tizenhat éves, akár hatvanhat - csodára szomjazik, elámul a csillagok örökkévalóságán, a gondolatok és a dolgok szépségén. Olyan fiatal vagy, mint reményeid, olyan öreg, mint kétségeid. Olyan fiatal vagy, mint önbizalmad, olyan öreg, mint félelmed. Fiatal, mint hited, öreg, mint csüggedésed. Fiatal vagy, amíg befogadod a szépség, az öröm, a merészség, a nagyság, az ember, a föld és a végtelenség hírnökeit.

Impresszum:

Felelős kiadó: Herényi Károly

Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület elnöke

Szerkesztő: Szabó József - Telefon: 06-20-265-6-265

e-mail: mosolygobalatonfoldvar@gmail.com

Újságunk kiadását támogató, számlaszámunkra (10403923-50526966-84691001) érkező adományokat nagy tisztelettel megköszönjük, és igyekszünk megszolgálni.

Nyomda: TRADEORG Kft. Balatonfűzfő

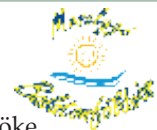
Az újság elkészítésében résztvettek:

Etemez Edgár, Herencsárné Dolgos Krisztina,

Herényi Károly, Karakó Judit, Kárpáti Péter,

Dr. Magyar István, Szabó József.

Ingyenes kiadvány

Mondd mi fáj? II.

(A kontraszelekcióról)

(Kovács Tibor kivonatolt írása, mely a valaszonline.hu oldalon jelent meg 2021.12.16-án.)

„Az elmúlt évtizedben egyesítettük a nemzetet – mondta saját kormányzásáról Orbán Viktor Sopronban. Azonban a nemzeti érzés közösségépítő és liberális értelmezésével szemben, a gyakorlatban a nacionalizmus '30-as évekre emlékeztető formáját valósította meg a kormánypárt.

A kisajátított nemzeti gondolat: A Fidesz kommunikációjának 2010 óta egyik legfontosabb eleme a nemzeti gondolat, a hazaszeretet. Szavakban mindez eleinte a nyugati és a 19. századi magyar nemzeti liberális hagyomány szerint a közösségteremtés, az egységben rejlő energiák mozgósításának mintáját követte. Az eltelt évek alatt azonban nyilvánvalóvá vált: valójában állami szintre emelt, sértődött, ellenségkereső, agresszív nacionalista lázadás ez, amely **saját nemzete egy része ellen fordul** – őket hazaárulóknak bélyegezve. A kisajátított nemzeti gondolat célja már nem a nemzet felemelése, csupán a Fidesz/NER/ Orbán család hatalmon tartása.

A végzetesen megosztó nemzetfogalom: A Fidesz az elmúlt évtizedben ideológiát épített a nemzeti gondolatból és abszolutizálta a nemzeti érdek fogalmát, amelyet kizárólag ő képviselhet, ismerhet és az akár a titkosszolgálatokat is használhatja érvényesítésére. **Akinek erről más a véleménye, az: hazaáruló.** Ennek a nemzetfelfogásnak köszönhetjük, hogy a nacionalizmus lejáratott fogalommal vált. Erre egyébként a 15-29 évesek között végzett kutatása is rávilágított. „A magyar fiatalok gondolkodásában a magyarságtudat és az európai polgár képe jól, sőt a négy (vizsgált) nemzet közül talán a legjobban megfér egymással.”

Visszafordított rendszerváltás: A rendszerváltáskor úgy tűnt, mindenki érti a fenti összefüggést. A kommunista nemzetfelfogás kirekesztő volt: nem a tehetség, hanem a párthűség számított, nem tudás alapú társadalom épült és a lakosság nem volt épp egészségesnek mondható. A társadalmi együttműködés minden párton kívüli formáját tiltották. Kudarcos modell volt, ezért az ellenkezőjét akartuk megvalósítani. Sajnos mára a Fidesz kormányzása alatt a humántőke leértékelődik. Mi mutatója jobban: Magyarországon csökken a diplomások aránya a Fidesz kormányzása alatt: a 2014-es 34 százalékról 2017-re 32,1-re és 2020-ra 31 százalékra. A jövőben ebben nem várható változás, mert az egyetemre felvettek száma olyan mértékben csökkent 2011 óta, amire nem ad választ a demográfia és a kivándorlás. A 2010-11-es csúcson még 66 ezernél is több fiatal ment egyetemre, ehhez képest a 2017-es mélypontra csupán 51 ezer. Mindez olyan környezetben történik, amikor **az állami támogatások a magasabb jövedelműek és társadalmi státuszúak irányába vándoroltak az alacsonyabb státuszúak felől**, tehát ennek bizonyosan nem anyagi oka van. A folyamatot még érthetlenebbé teszi, hogy az OECD szerint Magyarországon az egyik legmagasabb a diplomás prémium, (a diploma megszerzésével egy életen át mennyivel magasabb jövedelmet lehet elérni). Az alacsonyabb státuszúaknál is csúnya trend figyelhető meg, amely szintén szembe megy a fejlett világgal. A korai iskolaelhagyók száma jelentősen növekszik a Fidesz kormányzása alatt. Ez összefügg azzal is, hogy egyszerre van munkaerőhiány és munkanélküliség.

Nem állunk jobban az egészségügygel sem. A korai halálozás témájában drámai eredményeket mutatnak. Magyarország a korai halálozásban az egyik legrosszabbul áll az EU-n belül, de a V4-ekhez képest is lemaradást mutat. A relatív lemaradás folyamatosan növekszik, mert az EU-ban gyorsabban javulnak a számok. **A V4-ek közül az egészségre fordított kiadások nálunk a legalacsonyabbak és a daganatos betegségekben történő korai halálozásban a világ 183 országa közül a 3. helyen állunk.** A várható élettartamban a csehekhez képest már 3 évvel vagyunk lemaradva. A kutatások szerint korreláció van a humán tőke elvesztegetése és a demokrácia (liberális nemzetfelfogás)

erőssége között, amely egészen távoli területeken is bizonyítható. A természeti katasztrófák sorába illeszthető a covid-halottak száma is önmagáért beszél. Magyarország tragikusan áll.

Kontraszelekció és közösségrombolás: A humán tőkében rejlő értékek kihasználásához olyan társadalomra van szükség, „ahol mindenki számára megnyílik a lehetőség, hogy képességei, tudása és szorgalma révén szabadságban és jólétben éljen”. Így fogalmazta meg ezt Orbán Viktor 1998-as parlamenti beszédében. Mára ebből legfeljebb szívalok, **ha** maradtak. A rendszerváltás előtt a siker alapját a párthűség adta – kevesen gondoltuk volna, hogy 30 évvel később hasonló helyzet áll elő. Márpedig a Fidesz alatt **az élet minden területét elérte a kontraszelekció.** A gazdaságban a legnyilvánvalóbb: alig rúghat labdába nem fideszes vállalkozás, nincs beszerzés, állami támogatás, ahol ne a párthűség döntene. Elvették a trafikokat, kaszinókat, végrehajtói praxisokat, köztéri reklámfelületeket eredeti tulajdonosaiktól és odaadták saját klientúrájuknak. Tehetséges oktatókat és diákokat üldöz el hazánkból. A már említett fiatalok között végzett kutatás szerint nálunk a kormánnyal elégedetlen fiatalok több, mint harmada tervez kivándorlást, ami háromszorosa a kormánypártiakénak. Ilyen polarizációra nincs példa a régióban. Ma egy olyan filmrendező, mint Herendi Gábor, aki ötöt jegyez a legnézettebb magyar filmek közül, nem kaphat lehetőséget, mert kormányellenes kijelentéseket tett. Flour Tomi számait levették a Petőfi rádióban, mert élcelődött a kormányzati Soros-kampányon. Bige Lászlótól elvették a vállalkozását, mert az ellenzékét támogatja. Ez nem csak a humán tőke kihasználását rombolja, de a társadalmi tőkére is negatív hatással van: ahelyett, hogy az intézmények védenék a polgárokat, épp ellenük használják az állam erejét. **A társadalmi tőke egyik fontos mutatója a civil társadalom ereje.** Azt jelzi, hogy az emberek mennyire hajlandók együttműködni, mennyire bíznak egymásban és az intézményi keretekben. A szocializmus rettegett a civil kezdeményezéstől, minden olyan közösségtől, amelyet nem a párt utasítására szerveztek. A Fidesz tehát nem a 98-as, hanem a rendszerváltás előtti modellhez tért vissza. Megnehezíti a tőle független civil szerződéseket és hihetetlen összegeket áldoz sajátok létrehozására. Hasonlóan a szocializmushoz a nemzet ellenségeinek bélyegez sokat közülük. Ami még ennél is sokkolóbb, hogy középkori várúrként bünteti azon településeket, amelyek „rosszul” szavaztak és nem fideszes vezetőt választottak. Ezekről megvonja az kormányzati forrásokat, adókat, bünteti az ott élőket.

Pártmegosztottság vs. ideológiai megosztottság: A pártos megosztottság nem jelent mást, minthogy bármit is tesz a pártunk, azt elfogadjuk. **Eltűnik a politika szavazói kontrollja, nő a korrupció, ami előbb-utóbb gazdasági hátránnyá válik.** Igaz, hogy a pártos megosztottság már a Gyurcsány-kormány alatt magas volt, de az elmúlt 12 évben teljesedett ki igazán. Ez talán magyarázatot adhat arra, hogy az elmúlt 12 év világméretű konjunkciójában Magyarország relatíve rosszabbul teljesített gazdaságilag, mint az élvonalas észték vagy a románok, akik kétszer gyorsabb növekedést produkáltak.

Lehet EZZEL a Magyarországgal azonosulni? : A megosztottság olyan mértékű, hogy sokaknak gondot okoz a Fidesz Magyarországgal azonosulni. Ugyan politikájukat szeretik konfrontációra alapozott nemzeti érdekérvényesítésnek nevezni, de az inkább kicsinyes kekeckedés. Orbán a Békemenet közönsége előtt a szövetségeseinkről megfogalmazott szavai szerint „mi vagyunk a homok a gépezetben, bot a küllők között, tüske a köröm alatt”. A normálisan gondolkodó ember inkább olaj szeretne lenni a gépezetben, orvos, aki kihúzza a tüskét, vagy a kéz, aki tolja a bicajozni tanuló gyereket. A kekeckedő politika ráadásul egyre kevésbé kifizetődő. 12 év kellett hozzá, de mára kiismerték Orbánt. Kítették a Néppártból, elvesztették a Norvég Alap pénzeit, nem kapjuk meg a Helyreállítási Alap támogatását, nem hívnak meg bennünket a demokrácia-csúcsra. Ez a kicsinyes kekeckedés kellene, hogy büszkévé, összetartozóvá tegyen bennünket mint valaha?”

Nos, a lelki közösségtől soha nem voltunk távolabb. És ahol nincsenek közösségek, megszűnik a hatalom társadalmi kontrollja, ott felszámolódnak a szabadság kis körei. **KÉRJÜK EZT?**

K.P.

APÁNK HIT(T)E II. rész

Apánk nagy rajongója volt az amerikai írónak, Ernest Hemingwaynek. Ezért azt az elképzelést dédelgették lelkükben Anyánkkal, hogy ha a hamarosan megszülető gyermekük fiú lesz, Ernesztnek fogják hívni. A sors azonban az amerikai íróval kapcsolatos leendő köteléküket egész máshogy képzelte el. Egyrészt a magzat, mely Anyánk szíve alatt cseperedett, lány volt. Sorsközösségük pedig pár hét múlva sajnálatosan Hemingway, „Búcsú a fegyverektől” főhőseivel kötötte őket össze.

A terhesség hatodik hónapjában Anyánk kezdte egyre kevésbé érezni a kicsi mozgását. 1967 januárjának utolsó napján bement hát a kijevei szülészetre. Ott a lezajlott vizsgálat eredményeként közölték vele, hogy a magzat minden kétséget kizárólag már nem él. Anyánknak még összeomlania sem volt ideje, azt is tudomására hozták, hogy azt azonnal el is kell távolítani. Nem tudom, hogy az erre kiválasztott barbár módszer csak ott volt-e az elfogadott protokoll része, vagy az orvostudomány akkori állása máshol sem kínált humánusabb eljárást. Mindenesetre – gyengébb idegzetűek ugorjanak a következő mondatra – az orvos, Anyánk hasára térdelve, gyakorlatilag kipréselte belőle a dédelgetve várt gyermek élettelen, csepp testét. A tragédia lehetséges, vagy bizonyos okairól nem mondtak egy szót sem. Így alakult, ezer oka lehet, érje be ennyivel. Nem adta meg a sors nekik a nagy íróról elnevezett kislányt, vagy egy aranyos kislányt sem, akit persze legalább anyyira szerettek volna. Az álmom egyik percről a másikra darabokra tört. Mint, ahogy ők maguk is.

Lelküket jó ideig roskadozva cipelve, egymásba kapaszkodva próbálták új értelmet lelteni közös életüknek. Elhatározták hát, hogy a szörnyű trauma ellenére sem adják fel. Amúgy sem azok a típusok. Amint Anyánk közeledik majd a diploma felé, ismét megpróbálkoznak a gyermekáldással. Úgy másfél év múltán tervük első része meg is valósult, Anyánk újfent áldott állapotba került. Az addigi melankolikus hangulatukat felváltotta a csendes reménykedés. A szülés várható időpontja 1969. május 29. volt. Ez viszont azt jelentette, hogy Anyánknak az észszerűen megszöött menetrend szerint, addigra le kellett diplomáznia. Ennek érdekében kijárták, hogy a többi végzősnél hamarabb, egyes-egyedül, külön védhesse meg a diplomáját, hogy aztán átadhassa magát – most már remélhetőleg annak napos oldalán – az anyai örömeiknek. Az egyetem ezt készséggel akceptálta is, így adott volt a program: a diploma megszerzése, aztán irány a kijevei kórház, ahol reményeik szerint az élet kárpótolja majd őket azért, amit azon a nyomorúságos januári napon, oly szörnyűséges körülmények között elvett tőlük. Itt aztán ismét jött egy kis bökkenő...

Olyan viharfelhőket láttak ugyanis, ami miatt úgy ítélték meg, egy nagyot kell csavarni az előzetes terven.

Apánk évek óta tisztában volt két dologgal. Egyrészt, hogy ők egészen bizonyosan Magyarországon képzelik el jövőjüket azt követően, hogy Anyánk is megszerzi a diplomáját. Másrészt, hogy az ottani hatalom, élén a KGB-vel legalább ilyen eltökéltséggel gondolja erről a teljes ellenkezőjét. Legalábbis, ami Apánkat illeti. Ezt megmondták neki már korábban is, mikor kegyeskedtek hozzájárulni, hogy ne Semipalatinszkban kelljen megkezdenie friss diplomás életét. Elkezdődött tehát az állambiztonság felé a hosszas udvarlás, már hónapokkal korábban, mielőtt Anyánk várandós lett. Apánk, aki már átélt addigra számtalan kemény dolgot, érezte, hogy ez meg kökemény lesz. Udvarlásának jó ideig semmi pozitív visszajelzése nem volt, még csak egy félszeg kacsintás sem. Kérelmeit sorra dobálták vissza. Egyszer – vélhetően erődemonstráció képen, hogy engedje már el a történetet – kihívták személyes meghallgatásra a KGB egyik teljesen néptelen helyen üzemelő objektumába, amit persze más névvel illettek. Az egész épületben - a semmi közepén - semmilyen

nyoma sem volt annak, hogy ott bárki is tartózkodna. Úgy fél óráig várakozott, hogy valaki beengedje a kapun. Aztán több órás várakozás várt rá egy olyan fűtetlen épületrészben, ahol szintén a madár sem járt. Csak a síri csend. Felismerte, hogy ez a végtelen nyomasztó helyzet nem a véletlenül műve. A lelki hadviselés része az egész, hogy az ember saját maga meneküljön el erről az isten háta mögötti, teljesen kietlennek tűnő helyről, az oroszlán barlangjából, a kérelmével együtt, amíg megteheti. De ő nem azért jött ide, hogy elmeneküljön. Bejutott az illetékeshez a hosszas várakozás után, aki öt perc után kimérten közölte vele, hogy Apánk a bűdös életben nem költözhet Magyarországra, és pont. Vegye tudomásul, ne kapálózson tovább, mert még a végén baja esik...

Viszont nagyapám, amint megtudta, hogy mire készül egyetlen szem fia, azon nyomban kitagadta őt hivatalosan a családból. Ami pedig talán még fájóbb volt, hogy nem hivatalosan is. Minden kapcsolatot látványosan megszakított vele. Társult hozzá fiatalabb nővére, Tamila is.

Tehát Apánk csatája e számára oly fontos ügyben, cudarul állt. Eddig csak annyit tudott elérni, hogy családja – Neila nővérét kivéve – minden fronton kitaszította. Hite azonban töretlen maradt. A sors, mely oly sokszor tépte, most azonban az utolsó pillanatban - egy ártalmatlannak tűnő esemény kapcsán - mentőövet dobott számára. Ebben Apánk, mint kitűnő radarral megáldott ember, azon nyomban meglátta a lehetőséget. Történt ugyanis, hogy abban az évben Kijevben megnyílt a magyar főkonzulátus. Bejelentkeztek ügyükkel hát a főkonzulátusra, „Mi veszténivalónk lehet?” alapon, legfeljebb egy hellyel többről ebrudalják ki őket. Oly hosszú idő után először azonban egy empatikus embert sodort útjukba a sors. Lévai József főkonzulhoz, nem csak hogy nem ebrudalta ki őket, hanem eltökéltségét tolmácsolta számukra, hogy utánajár az „esetleges apróbb lehetőségeknek” ebben a kényes ügyben. Ami pedig szüleimnek még inkább imponált, hogy szemmel láthatóan szívügyeként tekintett helyzetükre. Így lett egy szövetségesük, ebben az eddig magányos, jóformán teljesen kilátástalan harcban. Ráadásul egy államigazgatásban jártas, némileg befolyásos ember, aki valóban nekilátott felkutatni valamilyen lehetséges megoldást.

Folyamatosan konzultált szüleimmel az ügy érdekében végzett fáradozásainak aprócska eredményeiről, majd pár héttel a szülés kiírt időpontja előtt azt javasolta, hogy Anyánk inkább Magyarországon hozza világra gyermekét. Ez, annak tükrében, hogy a diplomamunka-védés (ami gyakorlatilag az államvizsgát jelentette) május 26.-ra volt kiírva, elég lehetetlenül hangzott. Bízva abban, hogy a természet nem kapkodja el a dolgot, két napjuk volt rá ebben az esetben, hogy Anyánk eljusson Kijevből Budapestre és bejelentkezzen egy kórházba szülni. A főkonzul hangsúlyozta, hogy ez sem garancia a sikerre, de szerinte javítja az ügy pozitív kimenetelének esélyeit. A szüleim így bevállalták. Anyánk szép kerek pocakkal május 26-án lediplomázott. Másnap egy Moszkvából érkező gép vette volna fel, és repítette volna tovább Budapest felé. Talán az élet azzal fokozhatta volna még a már így is kiélezett feszültségét a történetnek, ha mondjuk ez a gép nem száll le Kijevben, mert egy utas miatt ez luxus. És fokozta is, mert pontosan így történt. Egy éjszakára elszállásolták a repülőtéren hotelben május 27.-én, és a jegyét átváltották a másnapi járatra. Azzal sikerült aztán eljutnia Budapestre, ahol rögvést bejelentkezett az újpesti kórház szülészeti osztályára. Az anyatermészet ezúttal jóval szebbik arcát mutatta Anyánk felé, és tökéletes időzítéssel június 2-án hajnalban látta elérkezettnek az időt testvérem világrajöveteléhez. A gyereksírás ilyenkor oly megnyug-

tató hangja mellett vizuálisan is átnyújtott egy ajándékot a természetet. Egy kis fityegőt az újszülött két lába között. Minden szörnyűség, megpróbáltatás és viszontagság ellenére mégis született egy egészséges kisfiú, akit elnevezhettek a nagy amerikai íróról Ernestnek. Apánk ezt emlékezetesen nagyon megünneplte, a szalonképesebb szóhasználattal élve...

A természeti kihívás után, viszont még mindig ott tornyosultak a társadalmi megpróbáltatások, Apánk hivatalos Magyarországra költözése kapcsán. Ez olyannyira nem haladt előre, hogy első találkozásuk az akkor pár hónapos bátyámmal nem is kishazánkban történt. Hanem Kijevben, ahová Anyánk volt kénytelen elreptetni 4 hetes korában, mózeskosárban, hogy végre Apánk is kezébe vehesse, halhassa megnyugtató szuszogását és magába szippanthassa azt isteni babaszagot. Egy hónapig éltek így, egy pár négyzetméteres szobában. Ebből az időszakból kellett aztán Apánknak erőt merítenie arra a még bizonytalan hosszúságú időre, amit egyedül, ezer kilométerre szeretteitől, egy kétes kimenetelű szélmalomharc lelki fáradságainak terhével kell majd ezután átvészelnie. Július végére aztán már „félhivatalosan” olyan biztató információkat kaptak, aminek melengető érzésével Anyánk a két hónapos testvéremmel visszarepülhetett a magyar fővárosba.

A nem túl erős pakliban, ami a kezükben volt, aztán a főkonzul Úr – áldassék a neve – csak rálelt egy piros ászra. Talált rá vagy jogszabályt, vagy precedenst, vagy mindkettőt, hogy nőneműeknek nincs megtiltva, hogy házasságkötés után a házastárs országába költözzenek, amennyiben az egy „baráti ország”. Ehhez már csak egy befolyásos szovjet illetékest kellett találnia, aki erre a diszkriminációra tekintettel, mégiscsak engedélyezi Apánk Magyarországra költözését. A kitaró keresésnek aztán egyszer csak meglett az eredménye. Nem tudni ki, hányadik Lévai József által körbeudvarolt elvtárs, de a megfelelő helyen aláírta, lepecsételte a zöld utat jelentő papírost. Negyed évvel testvérem születését követően Apánk Magyarországra költözhetett, és Budapesten egyesülhetett a kis család.

Az akkori „munkaerőpiac” pár hónappal később Debrecenben kínált számukra olyan lehetőséget, melyet a legkevesetgöbbnek találtak, így költözött a család az én majdani szülővárosomba. Az akkor komolynak számító „Keletterv” tervezővállalatnál kaptak mindketten mérnöki állást. Két évre rá szerény személyemmel gyarapodott a család, majd egy nagyobb lakásba is költözhattünk. Alapvetően minden olajban forgott. Apánkat később szakfőmérnökké nevezték ki, amiben komoly szerepet játszott, hogy egy mérnökársával, barátjával, elismert feltalálói lettek az un. „kétszöves fűtési rendszer”-nek. Szerepelt a neve a híradóban az első, ilyen technológiával felszerelt debreceni lakótelep átadásakor, ami akkor hatalmas szónak számított. A nyolcvanas évek végétől kezdett egy kollégájával, az én néhai keresztapámmal maszek munkákat vállalni, mint GMK-tag. A rendszerváltás után erős hanyatlásnak indult az egykor szebb napokat látott tervező vállalat, majd mikor az igazgató arra kérte Apánkat, hogy a kényszerű leépítések miatt adja le azok nevét az osztályáról, akiktől megválhat a cég, ő a felmondását adta be. Onnantól kezdve lett aztán teljesen maszek, keresztapámmal alkotva egy kisebb vállalkozást. Ennek minden előnyével és árnyoldalával, mivel bizonyos periódusokban, ahogy ő fogalmazott „Sok a vadász és kevés a foka” körülmények közepette kellett boldogulnia. De a nehezebb időszakokat is mindig átvészelte, ahogy az egyik szakmabeli jellemezte, „Ő egy igazi sivatagi vipera, ott is megél, ahol már más rég kidöglene”. Számos nagyobb szabású beruházásnak lett aztán a későbbiekben tervezője, mint például a debreceni Aquaticum, vagy a poroszlói Ökocentrum. A kilencvenes évek végén szüleim megvalósíthatták régóta dédelgetett álmukat: egy nagyon hangulatos, csendes helyen lévő családi házba költözhattünk.

Szívesen részletezném itt még, hogy mennyi minden hasznos

dologra futotta aztán, a most már a szakmában nagy névként megkeresett honoráriumokból. Sajnos azonban a dolgok megint másként alakultak, a sors ismét egy mázsás keresztet dobott a hátára. Illetve, ha úgy vesszük kettőt. Az egyik én voltam. A másik a bátyám. Mindketten - pár év eltolódással - nyaktörő mélységű anyagi gödörbe léptünk. Valamennyire mindketten vis major jellegű külső körülmények áldozataiként kerültünk olyan lejtőre, ahonnan nagyon sokáig csak a rémisztő szakadék képe tárulkozott elénk. Ő pedig szorgosan dobálta a mentőöveket, erő felett, tíz körömmel kapaszkodva belénk, soha fáradtságot nem mutatva, vagy egy rossz szót nem szólva. Rég megtehették volna, hogy a Tisza melletti hétvégi házukba költöznek a melegebb hónapokra, és ott élik megérdemelt nyugdíjas éveiket, és tesznek a világ-ügyes bajos dolgaira. A szívem szakad meg, hogy ez még csak minimális időszakra sem valósult meg, azért pedig pláne, hogy ebben nekem is nagy részem volt. Ami a legfőbb vigasza lett mindannyiunknak, ennek a lélekmarcangoló időszaknak a végén, hogy ugyan nagyon-nagyon sokba került érzelmileg, anyagilag, mentálisan, de legalább sikerrel járt mindkét mentőakció. Mindkettőnk feje felül hosszas körözgetést követően elsodródottak a néha tornádóval fenyegető viharfelhők, lassan mindenki fellélegezhetett. Ami pedig szüleink legnagyobb örömeire szolgált, unokákkal kezdett gyarapodni a család. Fiukkal-lányokkal egyaránt.

A legnagyobb összegű számlát azonban csak később tudtuk meg, hogy az élet Apánknak nyújtotta be. Megtámadta a gonosz kór. A magam megnyugtatóra mondhatnám, hogy remélem ennek nem volt köze ahhoz az idegőrlő időszakhoz, amelyen átrágtunk. Persze ebben minimális meggyőződés sincs bennem, talán még halovány reménykedés is alig. Mindenesetre a sorsa ismét felül-tette egy bizonytalan végcélú hullámvasútra. Volt benne lankás rész, sőt talán még mondhatni teljes bizakodásra reményt adó is. Aztán pedig vészjósló, hányingert keltő kanyarok után zuhanás az ismeretlenbe... Mindezt csodálónivaló méltósággal viselte, Anyánk példamutató kitartása és gondoskodása mellett.

2015 februárjának első szombatjának reggelén éppen vele álmodtam, mikor tőle szokatlanul, 9.02 perckor belépett az akkor hatéves fiúnk, és felébresztett minket. Minden akkortájt átél szörnyűség ellenére abból az igazán pozitív álomból ébredtem, Apánk makkegészségesen, jó kedélyűen mutogatta gyógyult testrészeit. Kis idő múlva Anyánktól tudtam meg, hogy a sors azokban a percekben nyomta Apánk kezébe a Fekete Pétert jelentő lapot, abból a pakliból, amiben már nem voltak jó lapok. Csak rosszak és még annál is rosszabbak. Azzal a minimálisan megnyugtató érzéssel kellett elbúcsúznom tőle, hogy álmom talán egy kódolt üzenet lehetett arra vonatkozóan, hogy most már jó helyen van. Ami ebben megerősített, hogy ezzel nem voltam egyedül. Mikor azon a nagyon szomorú szombaton kérdeztem Anyánkat, hogy Neilával tudatta-e már a hírt, azt mondta, hogy hívta, de nem vette fel. Én pedig mondtam nekik, hogy biztos vagyok benne, hogy a nővére már mindent tud. Aztán mikor Neila másnap visszahívta, azzal kezdte, hogy Apánk álmában megjelent előtte fehér szmokingban. Ezért úgy gondolja, tudja miért olyan szomorú Anyánk hangja...

A szívem szakad meg, hogy az öt Etemez-unoka közül csak hármat tarthatott a kezében. Hogy közülük azzal, akit szeretett nővéréről Neiláról nevezünk el, nem készülhetett egy közös fotó sem. Hogy nem láthatja gyermekei szép otthonait, ami mögött elévülhetetlenül magasodik kitartása, szívóssága és két keze munkája, ahol unokái boldogan cseperednek. És, hogy bár kemény volt a harc, mégis megérte. Vagy talán mégis látja... Vigasztaljuk ezzel magunkat.

Lassan hét éve, hogy minden pecázáskor visszaengedem az elsőnek megfogott halat. Mindegyik lelkére kötöm, hogy ha hamarabb találkozik Apánkkal, mint én, mondja meg neki, hogy köszönünk mindent. És hogy hiányzik. Nagyon.

Etemez Edgár

A bírósági végrehajtásról

Avagy ami a Völner botrány mögött van

Ahogy mondani szokták a csapból is Völner Pál volt igazságügyi minisztériumi államtitkár korrupciós ügye folyik, nem alaptalanul.

Ennek a magát érinthetetlennek gondoló fideszes kádernek a jellemrajza is megérne egy misét, aki speciel akkor vett át 5 millió Ft kenőpénzt, amikor esküt tett arra, hogy tisztességgel végzi a munkáját, és szolgálja a hazáját. Tehát sok minden disznósága mellett esküszegő is, biztos büszkének rá a Pannonhalmi Bencés Gimnáziumban.

Természetesen felháborító botrány amit ez az ember tett, amivel a magyar emberek sokaságát károsította meg, de ennél sokkal borzasztóbb az a helyzet, ami ennek a lebukásnak a felderítése során derült ki. Nevezetesen, hogy hogyan dolgoznak a végrehajtók, hogyan tudnak súlyos milliárdokat kifizetni annak érdekében, hogy megkapjanak egy végrehajtói státuszt?

Talán minden bajok forrása, hogy nem állami alkalmazottak, akik nonprofit jelleggel végeznék az egyébként szükséges feladatukat egy 1994-es törvény alapján.

Egy ilyen embertől idézünk: „igen jól keresünk, de közalkalmazotti bérért senki nem lakoltatna ki senkit.” Így viszont szabad a pálya. Talán nem véletlen, hogy évtizedek óta övezik különböző botrányok, visszaélések a végrehajtás intézményét, mégsem változtattak érdemben semmit az illetékesek. Hiába írták elő, hogy 2022-től jogi végzettség kell a végrehajtói munkához, ha az ész meg is van, de a gerinc hiányzik, az isten irgalmazzon annak, akinél tartozása miatt megjelennek ezek a gonosz hiénák.

Az persze rendben van, hogy szükség van rájuk, hiszen azok

a jogosultak, akiknek az adóssai nem hajlandók önként megfizetni a tartozásukat, csak végrehajtás útján juthatnak hozzá a követelésükhöz. Az már egyáltalán nincs rendben, hogy az államigazgatást szabályozó törvények önmagukban hordozzák a visszaélések lehetőségét, és ezzel számos végrehajtó vissza is él. De ha minden szabályszerűen megy akkor is a végrehajtásból befolyt összegből elsőként a végrehajtási költséget kell levonni. Ide tartozik a végrehajtó munkadíja, jutaléka, költségtérítése stb.

Ez a tevékenység nem melleleg erős jogosultságokkal is jár

- Lefoglalhatnak ingóságokat, ingatlanokat.
- Zárolhatnak bankszámlákat.
- Letilthatják munkabérek meghatározott részét.
- Sok adathoz férhetnek hozzá.

Eddig a reflektor fény elkerülte a végrehajtókat, szinte fü alatt halmoztak fel mesés vagyontokat. Csak egy adat: a Magyar Bírósági Végrehajtói Kar (melynek elnökét elsőnek vették őrizetbe, és ott kezdtek dőlni a dominók) **7,3 milliárd vagyonnal** rendelkezik.

Reméljük elérkezett a pillanat, amikor rendezni fogják ezt az áldatlan és igazságtalan állapotot.

A törvényalkotók bizonyára nem a facebookról tájékozódnak egy-egy jogszabály megalkotása, vagy megváltoztatása során, de most érdemes lenne elolvasniuk, hogy a konkrét ügy kapcsán mennyi emberi tragédiáról számoltak be a károsultak, konkrét végrehajtókat, irodákat megnevezve. Élek a gyanú perrel, hogy ezek jó része önálló vádiratként is értelmezhető, vagy legalábbis kivizsgálásra érdemesek.

Sz.J.

Amit jó indulattal is csak kiscsoportos beszélgetésnek írhatunk le, tekintve, hogy összesen 7 érdeklődő volt. Mi komolyan vettük a lehetőséget, és kérdéseket adtunk be az Önkormányzatnak, melyre érkeztek válaszok.

Ezekről szeretnénk most a magunk eszközeivel az állandó lakosokat és az üdülőtulajdonosokat tájékoztatni egy-egy témát érintve.

Ezt kérdeztük: *A Keringő épületegyüttes megvásárlásához szükséges hitelfelvételhez megkapta-e az önkormányzat a kormány jóváhagyását? Ha igen, akkor az OTP bankkal történő ügylet megkötése mikorra várható? Milyen pályázati pénzből bontják le a jelenlegi épületeket, és építenek helyette újakat?*

Ezt a választ kaptuk: A Keringő épületegyüttes megvásárlása kapcsán az OTP Bank Nyrt-nél felveendő hitel engedélyezése iránti kére-

Volt egyszer egy „közmeghallgatás”

lem a Magyar Államkincstár felé 2021. október 18-án benyújtásra került. (magyar nyelven helyesen: benyújtottuk).

A Magyar Államkincstár a felülvizsgálatot követően október hónapban továbbította a kérelmet a Kormány felé.

A kérelem Kormány általi jóváhagyása 2021. év december hónapban várható.

A pénzügytellettel a kérelem részeként benyújtott kölcsönszerződés (tervezet) 2021 december hónapban aláírásra kerülhet, mielőst az engedély rendelkezésre áll.

Friss hír : az önkormányzat megkapta az engedélyt a hitel felvételére!!!

Véleményünk: Azután, hogy az ország miniszterelnöke több lépcsőben cirka ötszáz milliárd forintos megszorítást jelentett be, arra lehetett számítani, hogy

a kormány is irreálisnak tartja ezt a tervet. De most megtapasztalhattuk, hogy államigazgatás egyetlen feladatának azt tekinti, hogy a NER vágyait kritikátlanul és maradéktalanul kiszolgálja. Hurrá! Ez a 342 millió Ft hitel, kamatos kamataival, és az ügylet járulékos költségeivel egyetemben, minden Földváron szavazó polgárra, cirka 200.000 Ft adósság terhet hagyományoz. Mert tévedés ne essék, ezt a pénzt nem a Polgármester, vagy az önkormányzat fogja visszafizetni, hanem mi, akiket elfelejtettek megkérdezni, hogy akarjuk-e? És ez még csak a kezdet, mert még egy ecset vonás sem esett az új szerzőményen, az egekbe szökő hitelkamatokról nem beszélve.

Távolabbi tervek? Az ingatlan felújítására TOP Plusz forrásból kerül **HET** sor. Vagy nem!

Köszönjük Magyarország Kormánya, köszönjük Polgármester!

K.P.

A varázstakaró

Gyermekkorunkra visszaemlékezve, szinte már születésünktől kezdődően, mindig volt egy kedves tárgy, baba, plüss-állat, autó, vagy különböző anyagokból készült alvóka az ágyunkban, mely dolgokhoz hosszú éveken át odaadón ragaszkodtunk. Ezek a hozzánk nőtt figurák és dolgok mindig megnyugtattak bennünket ha bánatunk volt, biztonságot jelentettek álmainkban az éjszaka sötét fátyla alatt, illatukkal megnyugtatólag idézték fel az anyai és apai ölelést, távollét esetén pedig az otthon hiányát. Ha emlékeimben kutatok, hogy ki milyen tárgyhoz, dologhoz ragaszkodott gyermekként, számos tárgy képe jelenik meg előttem. Néger baba, moncsicsi, hosszú fülű nyúl, Maki majom, Brúnó medve, Pó-figura, tigris, különböző plüss-állatok (bárány, lovacska) és eltérő anyagú alvókák.

Utóbbiak közé tartozott a szóban forgó varázstakaró is, melyről rövid történetem szól. A kisebb törülköző méretű, puha, bolyhos anyagú, színes takaró már egészen kis korától fiú unokánk elengedhetetlen kincsét képezte. Mindenhová magával vitte, elalváskor magába szívta illatát, álmaiban is kereste és magához szorította kedves tulajdonát. A sokszori mosástól eredeti színét már rég elvesztette, de ennek ellenére sem akart megválni tőle. Aztán egy februári téli estén a gyermek azzal lépett Apja elé, hogy neki már nincs szüksége többé a varázstakaróra, azt hűgának adná. Az apa könnyes szemmel konstatálta a nagy elhatározást, s bennünket, nagyszülőket is nagyon meghatott fiú unokánk döntése. Azóta is sokat elmélkedem bátor elhatározása okairól és arról, hogy miért így határozott. Hiszen egyszerűen azt is mondhatta volna, hogy neki már nem kell a takaró, elhasználódott, dobjuk ki. De Ő másként döntött.

Nem vagyok pszichológus (és nem is akarok annak látszani), de élettapasztalatom alapján próbálom megfejteni unokánk döntésének hátterét. A „Kis Fickó”, aki hamarosan már tíz évet tudhat maga mögött, fizikai és lelki értelemben is a kiskamaszkor határához érkezett. Testalkata, érdeklődési köre, belső világa folyamatosan változik. Megkezdődött nála a szülőktől való lassú eltávolodás (nem elszakadás!) időszaka és a kisgyermekkora jellemző magatartásformák elhagyása. Más, számára fontosabb dolgok kerülnek előtérbe, látóköre egyre bővül, érzelmi világa gazdagodik. Lehet, hogy ebbe, a számára sem könnyű fejlődési folyamatba, már nem illik bele a kisgyermekkor egyik legfontosabb tartozékának, a varázstakarónak további birtoklása, hiszen a „nagy-

fiúk” már nem alszanak ilyenekkel. A döntés meghozatala számára nem lehetett könnyű, hiszen olyan dologról kellett lemondania, amihez eddig körömszakadtáig ragaszkodott. Hátrahagyás és új kihívások keresése. Feltehetően ezen fogalmak közötti vívódás nyomán született meg döntése. Érdekes lenne megtudni, hogy mindez egy azonnali elhatározás, vagy egy hosszabb gondolkodási folyamat végén született. Talán egyszer, bizalmasan, elmeséli majd.

A régi kincs további sorsának meghatározásában azonban van valami megható és szívmengető. Kapja meg a Húgom! – mondta. A fiú feltehetően úgy gondolkodott, hogy hűgának még hosszabb ideig szüksége lehet az általa oly sokáig birtokolt, védelmet, megnyugvást és szeretetet sugárzó varázstakaróra. Bár napközben számos konfliktus adódik közöttük, unokánk ezen elhatározása (számomra) a testvéri szeretet egyik legszemléletesebb példáját mutatja. Önzetlenül, minden ellenszolgáltatás nélkül ajánlja fel kedvelt takaróját a kisebbnek, a gyengébbnek. Persze ebben egy kicsit az is benne lehet, hogy így legalább (valamilyen formában) megőrizheti hozzá fűződő ragaszkodását.

A történet itt véget is ér. Unokánk esténként már a varázstakaró nélkül hajtja le fejét párnájára. A szeretett és hosszú éveken át hű társnak számító takaró hiányát mostantól már csak az ágyában bújó plüss kecske és gidája pótolhatja majd (ha tudja!).

M. I.

Forrás (Internet)

Az ész és a gerinc

(közéleti elmélkedés)

Én készséggel elfogadom azt a közkeletű vélekedést, hogy a politikus is valahol ember. Itt persze lehetne különbséget tenni a profi politikus, és a politikával foglalkozó, vagy a politikába keveredett egyének között, de most nem ez ennek a kis dolgozatnak a tárgya.

Ahhoz a kialakult világrendhez is megértőleg tudok viszonyulni, hogy azok az általunk felemelt és kiemelt személyek, akik minket képviselve, a mi nevünkben, a mi érdekünkben hoznak döntéseket, felkészültebbek, nagyobb tudással (és főleg persze nagyobb adag ambícióval) rendelkeznek, mint mi „egyszeri halandók”. Mert az nem nagyon vitatható, hogy aki megalkotta az embert, szürkeállomány tekintetében velünk ellentétben nekik bőséggel juttatott. De ha a homo sapiens egy másik fontos alkotóelemét nézzük, konkrétan a gerincet, már nem biztos, hogy ők azok, akiknél ez a minőségi különbség szintén megtapasztalható. Sőt! Ráadásul az is jól megfigyelhető néhány (nem kevés) mintapéldánynál, hogy ezek a puha gerincűek alfaját alkotó egyedek, akikről Hofi Géza joggal mondhatta, hogy hozzájuk képest a ház nélküli csiga egy gerincoszlop, bónuszként az arcukon jó vastag bőrt viselnek.

Romhányi József:

Egy szű végrendelete

Egy szű beszorult a hokedli lapjába,
Ráült a szakácsnő százszor is napjába:
És jött a baj csőstül. Még a tetejébe,
Az asztalos szöget ütött a fejébe.
Néha percekig már percegni sem tudott,
Végül hát megírta e testamentumot:

– A nagy hármasszekerényt, mely koromszín, ében,
Özvegyemre hagyom, járjon feketében.

Ha a gyászhat letelt, s férjhez megy ismét,
Ne maradjon jussa tőlem, csak a kisszék.

Fiam, ki kalandos, regényes, mint atyja,
A nagy mahagóni könyvszekerényt bújhatja.

Kerülje a drámát, bölcséleti művet,
Mert a nehéz könyvek szétnyúvik a nyüvet.

Lányom, aki szégyent szégyennel tetézett,
S lezabipetézett,

Kint éljen eztán

A személtládában, kegyelemdeszkán!

Végül az anyósom.- Megérdemli nagyon;

Rá a vadonatúj, szép csőbútort hagyom.

Tudom illene konkrét példákkal alátámasztani ezt a fenti elméletet (nem lenne komoly teljesítmény sorolni jó pár esetet), de most csak azt az egyet említem, ami számomra önmagában igazolja, hogy az emberré válás folyamata még náluk nem fejeződött be.

Legalábbis abban a politikai osztályban, melynek szellemi vezetője, nem melleleg az ország miniszterelnöke a Kossuth Rádióban komoly arccal arról beszélhet, hogy „*az óvodások nálunk azért nem akarnak nemi átalakító műtétet, mert tilja a törvény.*” És ezzel beindult az örület, mert a mamelukok fontosnak érezték késlekedés nélkül, sorban megszólalni a témában, nehogy távolabb kerüljenek a húsos fazéktól. Már arról kezdtek szemrebbenés nélkül beszélni, hogy az ősellenség EU erőszakkal akarja a mi óvodásainkat rábeszélni ezekre a műtétekre. De ha ezeket az aberrált szövegeket valamelyik sarki kocsmában terjesztenék, az ideális volna, mert ott a szájukat rögvest alávetnék egy olyan műtétnek, ami után megszólalni se tudnának többet. De ők erre ügyelnek, inkább „intellektuális” szintre emelik a dolgot, és népszavazást kezdeményeznek az alábbi kérdésekkel:

- *Támogatja-e Ön, hogy kiskorú gyermekeknek köznevelési intézményben a szülő hozzájárulása nélkül szexuális irányultságokat bemutató foglalkozást tartssanak?*
- *Támogatja-e Ön, hogy kiskorú gyermekek számára nemi átalakító kezeléseket népszerűsítsenek?*
- *Támogatja-e Ön, hogy kiskorú gyermekeknek fejlődésüket befolyásoló szexuális médiatartalmakat korlátozás nélkül mutassanak be?*
- *Támogatja-e Ön, hogy kiskorú gyermekeknek a nem megváltoztatását bemutató médiatartalmakat jelenítsenek meg?*

Volt még egy kérdésük, de ez már a Kúriának is sok(k) volt, így nem engedélyezte:

„*Támogatja-e Ön, hogy kiskorú gyermekek számára is elérhetőek legyenek nemátalakító kezeléseik?*”

És a dicsőséges nagyurak mindezt gyermekvédelmi törvényként próbálják lenyomni a torkunkon, amire persze Brüsszel nem tapsolt, az ő olvasatukban megvonta tőlünk a jogosan járó pénzügyi támogatást. Lehetne folytatni, de azt gondolom inkább zárjuk le azzal megjegyzéssel, hogy nehéz dolga lesz annak a felelős kormányfőnek, aki egyszer olyan országot akar építeni, ahol az állampolgárok döntő többsége normálisan akar és tud gondolkodni. Messze vagyunk ettől...

Sz.J.

Advent a kikötő- ben

2021. év nyarán megnyitotta kapuit a hosszú évek óta felújítás alatt álló Balaton Klub épülete a balatonföldvári kikötőben. Parkját és játszóterét már korábban is használhattuk, viszont maga az épület most nyerte el végleges funkcióját. Vendéglátó komplexumként működik ezután, ahol kávézó, cukrászda, koktélbár és széles kínálatot megjelentető önkiszolgáló étterem kapott helyet, illetve biztosít egy nyilvános női és férfi mosdót, ami a kikötőbe látogatók részéről régi igény volt. Sokakban felmerült a kérdés, miért húzódtak el a felújítás munkálatai? Ennek magyarázata, hogy a tulajdonos műemlékvédelem alá vetette az ingatlant, amivel a saját dolgát jócskán megnehezítette, de ez a lépés az épületet a leghathatósabbban megvédte a mai kor fenyegető „árnyaitól”. Amiről első sorban írni szeretnék, az a lokálpatrióta gondolkodás, ami a Balaton Klub tulajdonosát jellemzi. Nem csupán az általa képviselt anyagi javak, hanem a régi értékek megőrzése és újabbak megteremtése a helyi sajátosságok fontosságának figyelembe vételével együttesen fontos számára. Innen fakadt az „Adventi forgatag” című rendezvény gondolata is, amikor a négy adventi hétvégére vásárt, gyermekeknek és felnőtteknek szóló színes programokat szerveztünk. Hiánypótló eseményről van szó, korábban ilyen jellegű rendezvény még nem volt Balatonföldváron. Itt arra gondolok, hogy a Balaton Klub tulajdonosának kifejezett kérése volt a helyi közösségek és az önkormányzat bevonása a rendezvény lebonyolításába. A legnagyobb nehézséget a rendelkezésünkre álló idő rövidsége jelentette, illetve a pandémia miatti aggodalmunk, hiszen a programok tervezésénél feltétlenül figyelembe kellett vennünk, hogy külső helyszínek legyenek, és olyan tevékenységeket kínáljunk, ahol a távolságtartás betartható. Miután mindezt végig gondoltuk, máris szembe kellett néznünk az időjárás kiszámíthatatlanságával és a gyermekprogramok lehetőségeinek beszűkülésével, például a kedvelt kézműves foglalkozások egyáltalán nem jöhettek számításba. Rengeteg ember egy irányba mutató jó szándéka kellett a megvalósításhoz. A Balaton Klub előtti tér közepén álló fenyőt Kerekiből kaptuk, köszönet érte a Csapó családnak. Pappné Molnár Veronika a balatonföldvári Bajor Gizi Közösségi Ház és Könyvtár igazgatónője az első pillanattól támogatta ötletünket. Közbenjárásával elnyertük Holovits Huba polgármester támogatását is, és az ő hathatós segítségével kapta használatba a rendezvény az önkormányzat tulajdonában álló, viszont a Balatonföldvári Kistérségi Turisztikai Egyesület kezelésében lévő faházakat, amiket adventi standokként ingyenesen vehettek igénybe a vásáron bemutatkozó kézművesek és őstermelők.

Balatonboglárról, Kötcséről, Kőröshegyről, Kapolyról, Kerekiből,

Balatszárszóról és Balatonszemesről érkeztek hozzánk kistermelők. Érdekes volt megtapasztalni, hogy mennyi érték van a közvetlen közelünkben, csak nem tudunk róluk. Nagyszerű embereket ismerhettünk meg személyükben, akik a hobbijukat tették fő foglalkozásukká vagy a nagyvárosi életet cserélték fel a kétkezi munkáért. A Gróf Széchényi Imre Általános Iskola Szülői Munkaközössége a gyerekek által készített ajándéktárgyakat árulta, így gyűjtve támogatást az iskola alapítványának, illetve az önkormányzati sütemény és forralt bor kínálás sem maradhatott el. A fellépő művészek gyerekek és felnőttek számára készült változatos műsorokkal arattak megérdemelt sikert. Járt nálunk a Mikulás és Manója, volt gyerekkoncert, amikor megidéztük a hópihéket, de voltak nálunk tűzszonglőrök is, akik a téli estében és a kikötő fényeiben varázslatos produkciót mutattak be. Felléptek a könnyűzene képviselői karácsonyi slágerekkel, és a hideg dacára remek hangulatot teremtettek. Szívünknek legkedvesebbek viszont a helyi fellépők voltak. Aki látta a balatonföldvári „Linedance” táncscsoport előadását, vagy a kőröshegyi Borkút Néptánc Együttes karácsonyi köszöntőjét emlékezetes, szép emlékeket vihetett haza. A hagyományos városi gyertyagyújtás keretén belül a balatonföldvári Mesevár Óvoda műsorral köszöntötte a Mikulást. A Ránki György Zeneiskola növendékeinek és tanárainak koncertje, és a Sonoro Kórus fellépése tette meghitté az ünnepre készülődést, a váraozást. A rendezvényünk célja a közösség építése, összefogása volt. Szerettünk volna háttérrel adni annak, hogy ismerősök, jó barátok találkozhassanak, beszélgethessenek, jól érezzék magukat. Távolabbi településeken élőket és sok nyaralótulajdonost is vendégeink között üdvözölhettünk, akik már nem csak a nyári, de a téli időszakot is szívesen töltik Balatonföldváron, és viszik jó híret városunknak egy ilyen rendezvény által is. Szeretnék megköszönni minden segítő szándékot, jó szót és kétkezi munkát, annak akit illet. Köszönöm azoknak, akik eljöttek és velünk voltak. Valamint egészséges, sikeres és nagyon boldog új évet kívánok mindenkinek szeretettel!

Herencsárné Dolgos Krisztina

Ön is tudja?

- ? Hogy a bírósági végrehajtók körüli bűncselekmény sorozat kapcsán most kezdenek illetékesek észbe kapni, hogy nonprofit tevékenységgé kellene átalakítani a végrehajtást. És akkor talán a Magyar Bírósági Végrehajtói Kamara nem rendelkezne **7,3 milliárd** Ft vagyonnal, melyből Völner Pál államtitkárt könnyedén lehetett **83 millió** forinttal korrumpálni.
- ? Hogy olyan kormányzati emberek beszélnek itt munka alapú társadalomról, akik életükben még nem dolgoztak, csak a politikából élnek, olyanok hirdetik a család fontosságát, akik a családi pótlékot 12 év alatt nem voltak képesek emelni, olyanok papolnak itt a keresztény Magyarország építéséről, akik a regnáló Ferenc pápát demens vén embernek nevezik?
- ? Hogy a kormányzat a COVID elleni kötelező oltások bevezetéséről gondolkodik (?), miközben a parlamenti képviselők magukra nézve nem szavazták meg ugyanezt?
- ? Hogy milyen furcsa országban élünk? Oktatási, Kulturális, Egészségügyi Minisztérium nincs, a külügyminiszter vásárolja a lélegeztető gépeket, a belügyminiszter irányítja az egészségügyet, az alaptörvényt, ami megbélyegzi a másságot, egy meleg férfi írja, aki miután elfogja a rendőrség egy hátizsák kábítószerrel, Petőfi-díjat kap.
- ? Hogy az Orbán kormány 2012-ben megváltoztatta az átlag nyugdíj számítási módját? Azaz megszüntette a „kettős indexálást”. Így ma 142.000 Ft az átlag nyugdíj, a régi módon kiszámítva 175.000 Ft lenne. Ez ugye éves szinten 396.000 Ft különbség, ebből adták alamizsnaként a 80.000 Ft-t. Hogy a közel 10 év alatt mennyit vettek el a nyugdíjasoktól, könnyen ki lehet számolni. Ennek megváltoztatására tett ígéretet kormányváltás esetén a demokratikus ellenzék.
- ? Hogy 800 évvel ezelőtt, 1222-ben II. András király adta ki az Aranybullát, melynek volt egy "Ellenállási záradék" c. fejezete, ami az **uralkodói önkény**
- korlátozását szolgálta. Tehát nincs új a nap alatt?
- ? Hogy Győr városa 53 millió Ft-ot kapott, hogy „24 órás egészségügyi centrumot „ építsenek hajléktalanok számára, de a fideszes Dézsi Csaba polgármestert ez nem érdekelt, mondván oda orvos is kell. Viszont létre akar hozni egy papagájmentő központot, mert szerinte sok kis állat marad árván elhalt gazdája után. Ugye emlékeznek mit szokott kérdezni Besenyő Pista bácsi Margittól a feleségétől? Maga noormális?
- ? Hogy kb. 80 évvel ezelőtt a televízióról ez volt az általános vélekedés: „Az a gond a televízióval, hogy az embereknek egy helyben kell ülni, és a képernyőre meredni. Egy átlagos családnak erre nem jut ideje. Ezért az emberek meg vannak győződve arról, hogy a televízió soha nem jelent majd komoly konkurenciát a rádióval szemben.” Erre mondják, hogy tévedni emberi dolog...
- ? Hogy újabb Balaton parti település civiljei mondanak nemet az ész nélkül építkezőknek ezúttal Balatonmárfiaföldön!
- ? Hogy egy olyan településen, ahol létezik a gondos gazda szemlélet, vagy mondjuk egy temető gondnok, bizonyára nem tudnánk ilyen fotót készíteni. Ahol a szarvasok, őzek kegyeletsértő módon letarolják a kerítést, és lelegetik a sírokról a virágokat. De hát ugye itt vadállatokról beszélünk.

